

Lovforslaget lægger derfor op til, at varmforsyningslovens »hvile-i-sig-selv«-princip i hovedtræk fastholdes, samtidig med at der skal ske en omkostningseffektivisering i varmesektoren dels ved benchmarking og dels ved rammer for varmeselskabernes indtægter.

3. Prisen for ydelser fra anlæg omfattet af varmforsyningsloven

Som hovedregel vil prisen for varme fra anlæggene blive fastsat om hidtil ud fra de nødvendige omkostninger efter det såkaldte »hvile-i-sig-selv«-princip i varmforsyningsloven.

For kraftvarmeanlæggene er prisen for varme reguleret i elforsyningsloven således, at fjernvarmebrugere kun betaler for omkostninger, der er nødvendige for varmeproduktionen. Endvidere bestemmer elforsyningsloven, at de kraftvarmeproducerende affaldsforbrændingsanlæg fortsat skal være omfattet af »hvile-i-sig-selv«-princippet, således som det fremgår af henholdsvis varmforsyningsloven og miljøbeskyttelsesloven.

For affaldsforbrændingsanlæggene har det vist sig, at »hvile-i-sig-selv«-princippet i varmforsyningsloven imidlertid ikke altid er tilstrækkeligt til at sikre rimelige varmepriser.

Ved opgørelse af prisen på varme indregnes særøkonomier ved varmeproduktionen samt den andel af fællesomkostningerne, der henregnes til varmesiden. Det tidligere Gas- og Varmeprisudvalg har anvendt et afregningsprincip, som tager udgangspunkt i den laveste af enten den omkostningsbestemte pris eller substitutionsprisen på varmen, hvor sidstnævnte svarer til den pris, varmen kunne produceres til på alternative anlæg.

Konkurrenceankenævnet har tidligere stadfæstet, at substitutionsprisen skal tage udgangspunkt i en faktisk substitutionsmulighed. Dette princip kan give problemer ved fastlæggelsen af substitutionsprisen for de fjernvarmeanlæg, hvor den alternative forsyningsmulighed kun kan udgøres af eksisterende kedelanlæg til fyringsolie eller naturgas. Disse anlæg til spids- og reservelast er ofte fyringsøkonomisk dyrere at producere på. Substitutionsprisen kan derfor blive for høj i forhold til, hvad der ville have været gældende, hvis fjernvarmeanlægget havde baseret varmeproduktionen på for eksempel kraftvarmeproduktion. Desuden kan substitutionsprisen blive baseret på et forsyningsanlæg og/eller et brændsel, som ikke vil kunne godkendes efter varmforsyningslovgivningen.

Den omkostningsbestemte varmepris er ligeledes vanskelig at opgøre, da det er kompliceret ud fra ob-

jektive kriterier at foretage en præcis fordeling af de fælles omkostninger på affaldsforbrændingsanlæggene. Ved fordeling af fællesomkostningerne har Gas- og Varmeprisudvalget derfor foretaget en rimelig fordeling af fællesomkostningerne ved de forskellige produkter fra affaldsanlægget. Den del af fællesomkostningerne, der kan henføres til elproduktion, og særøkonomierne ved elproduktionen betragtes som betalt af den garanterede elindtægt. Gas- og Varmeprisudvalget fordeler de resterende fællesomkostninger mellem varme og bortskaffelse af affald efter individuelle fordelingsnøgler. Endelig har Gas- og Varmeprisudvalget vurderet, om varmeprisen baseret på fordelingsnøglen ligger på niveau med den varmepris, der fremkommer efter substitutionsprincippet, og om prisen på bortskaffelse af affald svarer til det, man ser andre steder i landet.

For så vidt angår de fælleskommunale affaldsforbrændingsanlæg, er disse anlægs hovedinteresse at bortskaffe affaldet billigst muligt. Anlæggene opføres og drives derfor primært ud fra affaldsinteresser, som ikke nødvendigvis er sammenfaldende med fjernvarmeanlæggets interesser. Endvidere kan et lokalt fjernvarmeværk være bundet gennem varmforsyningslovgivningen til at aftage affaldsvarme, som er baseret på affaldsleverancer fra typisk en større region. De relativt få varmekunder tilknyttet et sådant anlæg kan derfor komme i den situation, at de får øgede udgifter til varmeproduktion, hvor de relativt mange affaldskunder i flere byer kan få bortskaffet deres affald relativt billigt.

Varmekunderne er derfor i dag ikke altid tilstrækkeligt sikret mod, at for store omkostninger væltes over på varmeproduktionen som følge af den praksis, der er gældende ved beregning af varmeprisen, og som følge af de interesseforskelle, der i øvrigt kan være mellem varme- og affaldssiden ved etablering og drift af affaldsforbrændingsanlæg.

På denne baggrund fastsætter lovforslaget derfor nye bestemmelser om prisregulering af affaldsforbrændingsanlæg. Formålet hermed er at understøtte princippet om en omkostningsægte fordeling af omkostningerne, så varmekunder, der modtager varme fra affaldsanlæg, beskyttes mod urimelige varmepriser og betingelser. Med lovforslaget kan der fastlægges retningslinier for fordeling af omkostninger til bortskaffelse af affald og produktion af varme på affaldsforbrændingsanlæg. Endvidere kan der fastlægges regler om et prisloft for varmen fra affaldsforbrændingsanlæg. Dette prisloft vil blive bestemt ud fra et effektivt drevet anlæg, der i stedet ville være blevet etableret i overensstemmelse med de energipolitiske